

[Ib Nørlund.]

bygger på en nulvækst for uddannelse og forskning på dette område. De bygger på en række undervurderinger af situationens nødvendighed og for ringe bevillinger til udvidelse af sygehuse, almen praksis og en række andre områder. Og når man gør alt det dér, ja, så kan man nok få tallene til at passe i det kram, som man i forvejen har, i stedet for at stille sig spørgsmålet om en omlægning af lægesystemet, som i høj grad kunne baseres på, at betydelig flere også på andre områder end de nævnte kunne drages ind i det arbejde, og at lægestanden derigen- nem overhovedet kom til at stå nærmere til folk.

Man taler om, at der på dette og på andre områder er en overkapacitet, og det er det, man vil forhindre ved begrænsningsforanstaltninger. Men sagen er jo, at i det nuværende samfund er der overhovedet en overkapacitet, 150.000 arbejdsløse er vel også et tegn på en overkapacitet. Det prøver man dog ikke at løse ved at udrydde de pågældende, og derfor kan man heller ikke på uddannelsesområdet bare finde nogen løsning i de foranstaltninger, man foretager.

Jeg vil endvidere gerne hæfte mig ved, at disse adgangs- og begrænsningsforanstaltninger også er kædet sammen med den såkaldte studenterregistrering. Det kan jo lyde meget uskyldigt, at man vil vide, hvor mange der laver hvad og sådan, og det kan man i og for sig også få at vide under de nuværende omstændigheder. Jeg vil endda medgive, at en decentraliseret og forbedret registrering kunne tjene som grundlag for studienævnenes undervisningsplanlægning på de forskellige områder. Men det er åbenbart slet ikke det, der er formålet med denne studenterregistrering. Det fremgår jo af en række af de bemærkninger, man føjer til, at der her også er tale om at skaffe sig et redskab, der vil gribe dybt ind i hele studieforløbet.

Ministeren sagde et par gange, at hun var fast modstander af at indføre stopprøver under uddannelsesforløbet, men i redegørelserne fra ministeriet taler man jo om, at netop denne registrering må knyttes til konstateringer af gennemførelsen af studiet, som kan hvile på faglige bedømmelser med passende mellemrum. Og det er jo altså lige det modsatte. Det er igen et af disse eksem-

pler på, at man på den ene side erklærer nogle forskellige udmærkede formål, men de faktiske foranstaltninger, man er gået i gang med, går i den modsatte retning.

Jeg synes, der er grund til at have megen betænkelighed med hensyn til, hvordan studierne vil forløbe under presset af det, man vil opbygge på grundlag af denne studenterregistrering, nemlig under pres af stadige eksmatrikulationstrusler, under presset af en udnyttelse af eksaminer og karakterjag, som ikke tjener gode formål, men er skadelig og utålelig, og under presset af trusler om inddragelse af uddannelsesstøtte og den slags.

Det forbinder sig endvidere også med planerne om nye budgetteringsnormer, hvor undervisningsbevillingerne skal falde efter studenter/lærer-ratioprincippet, som fastlægges centralt og ikke efter UFA-normen, der dog garanterer 40 pct. til forskningstiden, og derved indeholder det en alvorlig risiko for denne adskillelse mellem undervisnings- og forskningsbevillinger, som til syvende og sidst kun kan få ganske skadelige følger på hele dette område om udviklingen af forskningen, som jo netop i den samme tid her er udsat for et ganske betydeligt pres på baggrund af den hetz, som visse kredse prøver at udvikle imod den nødvendige indsats på dette område.

Overhovedet er orienteringen efter en vækstrate på undervisningens og forskningens område på kun 1,4 pct. noget, som i praksis vil betyde en udarmning af det kulturelle niveau, og som vil ramme forskningen særlig hårdt og på en sådan måde, at det under alle omstændigheder bliver svært at rette op.

Man må egentlig stille spørgsmålet — også efter at have hørt redegørelserne her i dag — hvor man egentlig vil hen med alle disse foranstaltninger. Man siger, det skal være løsninger. Det er åbenbart alt andet. Og med hele den nye stil, man er slået ind på med at erklære undtagelsestilstand på forskellige universiteter og sådan, kan jeg ikke forstå, at man samtidig kommer med klager over den uro, der findes iblandt de uddannelsessøgende. Hvis man ikke forstår, hvad der bliver de uundgåelige virkninger af de foranstaltninger, man her er i gang med, synes jeg nok, at man må sige, at der nok